

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ

Δ'.
ΜΟΛΙΣ ή Λόλα Μοντέζ έμαθε τον θάνατο του φίλου της, του άτυχου άξιοματιού Τζέφφρεν, που δεν μπόρεσε να υπομείνει το χωρισμό της και υπέκυψε στην βουλή άφρόσυνα του στήθους του, έλεγε με χαρρακαία:
 — Καλά να πάθη! Γιατί να μην έμεινι ή να με παντρευτή; Μ' άφησε στους πέντε δρόμους έξω ατίας του καταραμένου του θείου του κι άναγκάστηκε έτσι να χαρίζω την καρδιά μου στον ένα και στον άλλο. Άχ, αυτοί οι άνδρες!... Τί άκαρδοι!... Μά έγνωα τους. Θά ψήσω χιλιάδες άπ' αυτούς!...

Η Λόλα κράτησε το λόγο της και έκανε πραγματικώς ό,τι έλεγε. Στο διάστημα των άπόλουθων πέντε ετών, είχε άποχτήσει τόσους φίλους, ώστε, καθώς έλεγε ή ίδια, δεν θυμιούν ούτε τά όνόματά τους.

Άλλ' άς παρακολουθήσουμε λεπτομερέστερα τη σταδιοδρομία της.

Άφου ή άφραία ζωντοχώρα ζούδανε μέχρι τελευταίας πεντάρας στο Λονδίνο το γενναίο χρηματικό όμορο του σέρ Χότζ, ξαναγύρισε στο 1839 στην Ίσπανία και έγινε χορεύτρια, διατρέχοντας όλες τις έπαρχίες, από της Γαλικίας μέχρι της Έστρεμαδούρας. Κατόπιν δέλησε να έπαδείξη τη χωρευτική της δεινότητα και στο θέατρο των Βουξέλλων, όπου έμεινε λίγον καιρό, ύστερα δέ πήγε στο Παρίσι.

Έπειδή όμως εκεί δεν μπόρεσε νάβρη μά θέα άνταξία του ταλέντου της, επισκέφτηκε διαδοχικά το Βερολίνο, όπου την έσφύριξαν, τη Βεσσαραβία, όπου την έκνηγρησαν, και την Πετρούπολη, όπου ο Τσάρος τη δέχτηκε μ' άνοχητές αγάλες και την έγκρισε με ρούβλια.

Και τώρα θα σάς διηγηθώ μερικώς χαρακτηριστικά ανέκδοτα, σχετικά με τις όνομαστοές αυτές περιόδους της Μοντέζ.

Όταν ή Λόλα βρισκόταν στις Βουξέλλες, έρωτεύτηκε έναν τραπέζιτη. Μιά μέρα όμως μάλωσε ξαφνικά με τον θιασάρχη της κι' έπειδή την ίδια μέρα τάχε χιλιάσει και με τον φίλο της, διάταξε την υπηρέτριά της να έτοιμάσει τά μπαούλα της γιατί θάφευγε.

Ναι, αλλά την προηγούμενη ήμέρα είχε αγοράσει νταντέλλες άξίας 6.000 δραχμών, τις όποίες θα πλήρωνε βέβαια ο τραπέζιτης, άν δεν τά χελούσαν. Τώρα όμως που τά τσούγκρισε μαζί του, πώς θα έξοφλούσε τό χρέος της;

Η Λόλα βρέθηκε σε δύσκολη θέση, γιατί δεν βαστούσε επάνω της παρά χίλια λουδοβίκια, α με τά όπλα μόλις θα μπορούσε να συντηρηθή κατά τις πρώτες ήμέρες της παραμονής της στο Παρίσι.

Έλεγε βρουδιώσει. Κι' ή Λόλα έπεσε να κοιμηθώ, όταν ή Μαρτίττα, ή θαλαμηπόλος της, της χτύπησε την πόρτα.

— Τί πρόχει; ρώτησε ή Λόλα.
 — Έχω ένα γράμμα για την κυρία, απάντησε ή υπηρέτρια.

Μπαίνοντας όμως μέσα ή Μαρτίττα, δεν της έδωσε γράμμα, αλλά ένα μικρό πακέτο. Η Λόλα τό άνοιξε και έβγαλε από μέσα ένα... φίλλο χωριστού άρωματισμένο, με τις έξης λέξεις επάνω:

«Έκ μέρους του φίλου της Βομβής».

Στό λακωνικό αυτό σημείωμα ήταν κρυφτωμένο ένα γραμματίο χιλίων λωρών στεφλανών, πληρωτέον άμα τη έμφαντίσει στην Τράπεζα Βάνδεβοργ των Βουξέλλων.

- Ποιά σου τώδωσε αυτό; ρώτησε ή χορεύτρια την θαλαμηπόλο της κατασυγκλημένη.
- Ένας υπηρέτης, απάντησε ή Μαρτίττα.
- Πού εινε τώρα;
- Έφυγε.

Όστε λοιπόν ο Ρούνα-Σίγγ, ο «φίλος της Βομβής» βρισκόταν στην ίδια χώρα και στην ίδια πόλη, μέσα στις Βουξέλλες! Και όμως δεν παρουσιαζόταν μπροστά της. Γιατί τάχα;

Η Λόλα σ' έφραξε πάρα πολύ πάνω σ' αυτό τό ζήτημα, αλλά δεν βρήκε καμια λύση... Έρωτεύησε την άλλη μέρα παντού, αλλά δεν άνακάλυψε πουθενά τον Ρούνα-Σίγγ, τον σωτήρα της. Μυστήριο!...

Σκοτεινό μυστήριο εκάλυπτε τον γενναίοδωρο Ίνδο. Όστόσο, την άλλη μέρα ή Λόλα εισέπραξε τις χίλιες λίρες άπ' την Τράπεζα Βάνδεβοργ, πλήρωσε τά χρέη της κι' έφυγε άπ' τις

Βουξέλλες.

***

Στά 1841, λίγον καιρό ύστερα' άπ' τό περιστατικό που διηγηθήκαμε παραπάνω, ή Λόλα βρισκόταν στην Πετρούπολη, σέρνοντας πίσω της όλοκληρη δεκάδα έρωτευμένων Ρώσων ευγενών. Έπειδή όμως βαρέθηκε την πόλη του Μ. Πέτρου, αποφάσισε να πάρη άλλου τον άέρα της...

Έν τούτοις, όπως στις Βουξέλλες, είχε κάμει και στην Πετρούπολη χρέη. Όχι βέβαια πολλά. Μόνο καμιά δεκαριά χιλιάδες φράγκα! Τό ποσό ήταν άστειο φυσικά, προκειμένου για τη Μοντέζ, άλλ' όπωσδήποτε έπρεπε να τό έξοφλήση πριν άναχωρήσει.

— Μείνε ακόμα ένα μήνα, της έλεγε ο στρατηγός Πογορόφφ, και αναλαμβάνω να σου πληρώσω εγώ τά χρέη σου κι' όλα τ' άλλα έξοδά σου.

Άλλά ή χορεύτρια έσχανόταν τον Ρώσο στρατηγό.
 — Όχι, θα φύγω, του άπαντούσε.
 — Πλήρωσε τότε τά χρέη σου...
 — Δεν έχω!

Ο παραπάνω διάλογος είχε επαναληφθεί τέσσερες φορές εκείνη την ήμερα και ή Λόλα δεν είχε αποφασίσει ακόμα άν έσπαρε να μείνη ή να φύγη.

Έξαφνα μπήκε στο δωμάτιό της ένας υπηρέτης και της έδωσε ένα δέμα που είχαν φέρει γι' αυτήν κάτω.

Η Λόλα τό άνοιξε γεμάτη περιέργεια, και τί φαντάζεστε δι βρήκε μέσα; Ένα τραπέζογραμμάτιο χιλίων λωρών και μία σημείωση που έλεγε:

Νά με συγχωρείτε γιατί άργησα!

Και πάλιν ο Ρούνα-Σίγγ!... Και πάλιν ο μυστηριώδης Ίνδος! Αυτό πελά κατανοώσε μυστοσηματικό. Η Λόλα νόμιζε πως άνευρέτα. Άλλ' επί τέλους, γιατί δεν παρουσιάζόταν μπροστά της ο γενναίοδωρος Ίνδος; Ό, πόσο ποθούσε να τον έβλεπε! Έλεγε άηδύσει πελά τους λευκούς και τους ξανθούς...

Όπως κι' άν είχε τό πράγμα, ο Ρούνα-Σίγγ την παρακολουθούσε παντού και ή Λόλα είχε την πεποίθηση πως ήταν έρωτευμένος μαζί της, πως θα τον έγνωριζε μία μέρα. Πλήρωσε λοιπόν τά χρέη της στην Πετρούπολη κι' έφυγε για τό Παρίσι.

***

Με την παραμονή της Λόλας στο Παρίσι συνδέεται και ένα περιστατικό άιμωτικό. Θα σάς τό διηγηθώ κι' αυτό.

Μόλις ή Λόλα πήγε στο Παρίσι, ή πρότη της φροντίδα ήταν ν' άπευθυνθή πρώτ, τους άσους των κριτικογράφων για να τη ρεζλαμάρουν.

Άσους της κριτικογραφίας ήσαν την εποχή εκείνη — στο 1844 — ο Στανίν, ο Θεόφιλος Γκωτιέ, ο Φλωρεντίνο Ρόλ και ο Άμεταίος Άσαρ, οι όποιοι της ύποσχέθηκαν έξ ευμάρειαν και προθυμότητα τη συνδρομή τους.

Έτσι, με τη ρεζλάμα των πανισχύρων φίλων της, οι όποιοι την έπαινούσαν κάθε τόσο από τις στήλες των εφημερίδων των, ή Λόλα κατώρθωσε να εισχωρήσει στο θέατρο της Όπερας.

Η δυό πρώτες παραστάσεις της πήγαν καλούτσικα. Η Λόλα δεν ήταν κυρίως χορεύτρια, αλλά ένα είδος μανωμένης Βαχχίδος, ή όποία χορευτούσε σαν τρελή.

Στην τρίτη όμως εμφάνισή της τό παράγμια άλλαξαν. Τά εικονικά γέλια και τά ποδοροτήματα της έδωσαν να καταλάβη πως τό Παρισινό κοινό δεν θα της συγχωρούσε τα χορευτήματά της, τ' άγρια και έξωφρενικά. Η Λόλα όμως δεν κατάλαβε τις πλάγες αυτές ύποδείξεις. Η μάλλον δεν θέλησε να τις καταλάβη. Και έτσι βγήκε να χορέψη και για τετάρτη φορά.

Τότε όμως όλοι οι θεαταί σηκώθηκαν επάνω, σαν ένας άνθρωπος, και άρχισαν να τη σφυρίζουν, να ποδοροτούν άγρίως. Μέσα στο φοβερό αυτό πανδαμόνιο, ή Λόλα έσκισε ησυχά-ησυχά, έβασε την καλτσόδετα της, την έκοψε κομμάτια και την πέταξε πρds τό πλήθος κραυγάζοντας:

— Ελάτε άτιμοί!...

Τότε ή θύελλα ξέσπασε πld τρουμερή και ή Λόλα έφυγε άπ' την πίσω πόρτα του θεάτρου. Μά δεν έβαλε γνάσι. Σέ λίγον καιρό ένεσάνισθη σ' ένα άλλο θέατρο, αλλά κι' από κει δεν άργησαν να τη δωθώσουν, γιατί δεν την έγουστάρε το κοινό.

Τότε πελά ή Λόλα, βλέποντας ότι δεν εδοκίμοισε στο θέατρο, έτάπη πρds άλλη κατεύθυνση, όπου της ήταν εύκολότερο να διακριθώ. **ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.**

Η Λόλα Μοντέζ, στην άκμή της ήλικίας της και της όμορφιάς της.

